

[Vagn Bro.]

tænkt, at Tandudtrækningens Dyrhed skulde afhænge af Straffestedet. Man skulde næsten tro det. Jeg vil derfor udtrykke det Haab, at Venstres Regering, der ved Lovgivningsarbejdet i de to sidste Aar efter min Formening har gjort saa fortjenstfuld en Gerning, ogsaa paa dette Punkt vedrørende den daglige Sparsommelighed med Folks Penge i Administrationen vil udøve en saadan Virksomhed.

Jeg skal saa slutte disse Udtalelser — og her glæder det mig, at den højtærede Indenrigsminister er til Stede — med en Bemærkning, som jeg havde den Ære at gøre sidste Aar. Den Gang var den højtærede Minister ikke til Stede, men jeg er ikke sikker paa, at dette er Grunden til, at der ikke er taget Hensyn til min Bemærkning. Da den højtærede Minister nu er til Stede, vil jeg gerne sige, at efter min fulde Overbevisning vil den Dag komme — og jeg vil haabe, den kommer snart —, da den sociale Lovgivning maa revideres. Hvor udmærket den i øvrigt kan være i sin Udformning paa det Grundlag, vi har i Øjeblikket, tror jeg dog, at Grundlaget ikke er det rette. Naar jeg ser i Lovgivningen, er der næsten ingenting, det danske Folk ikke skal eller kan forsikre. Man kan blot slaa op i Registeret i hvert Aars Lovtidende. Der kan man se, at man baade skal forsikre Ting og Dyr og meget andet, Klæder o. s. v., somme Tider endog for andre. Men derimod Forsikring af ens eget Liv i Relation til dette, at man en Gang bliver gammel, har man endnu ikke her i Rigsdagen forelagt Forslag om. Jeg ved, at den højtærede Minister har udarbejdet et Forslag, der skulde kombinere Folkeforsikringen med Aldersrenten, og jeg vil udtrykke Haabet om, at dette udmærkede Forslag ikke maa blive forholdsvis Rigsdagen, og altsaa forbeholdt Indenrigsministeriet, men komme til Drøftelse ogsaa her i dette Ting.

A. Chr. Christensen: Da det ærede Medlem Hr. Pinstrup havde Ordet under Finanslovbehandlingen, omtalte han Digeformholdene ved Limfjorden mellem Gjøel og Øland og mellem Øland og Attrup. Da det er en Sag, som ligger store Dele af Befolkningen deroppe omkring meget paa Sinde, vil jeg gerne have Lov til at gøre nogle supplerende Bemærkninger.

Jeg skal bemærke, at der er 6 Kommuner, der er interesserede i disse Digeanlæg. Deraf er der endda to Kommuner, der er interesserede i begge Anlæg, nem-

lig saaledes: i det østlige Anlæg Brovst, Øland, Gjøel og Aaby Sogne og i det vestlige Anlæg Øland, Brovst, Torslev og Øster Svendstrup. Men hvert Foretagende har sit eget Digelag og sit særlige Regnskab med forhenværende Folketingsmand Carl Sørensen-Øland til Formand for begge Digelag.

Den Sags Historie gaar meget langt tilbage i Tiden, hvad jeg ikke skal komme nærmere ind paa. Under Behandlingen af et Lovforslag, som daværende Folketingsmand Carl Sørensen indbragte her i Tinget denne Sag vedrørende, gjorde han udførligt Rede for disse Forhold, som enhver vil kunne læse i Rigsdagstidenden for 1911—12 Sp. 7684 ff. Lovforslaget blev imidlertid taget tilbage med Løfte om en Bevilling paa næste Aars Finanslov paa 58 000 Kr., hvilket var en Trediedel af det Beløb paa 175 000 Kr., som det østlige Digeanlæg, Anlægget fra Øland til Gjøel, fra Gjøel til Hallager og derfra til Fristrup i Aaby Sogn, var kalkuleret til. Under Sagens Behandling blev det fra Trafikministeriet gjort gældende, for øvrigt ogsaa her i Rigsdagen, at da her ikke alene var Tale om et Beskyttelsesforetagende for disse lave Arealers Vedkommende imod Oversvømmelse af Saltvand, men tillige om et Inddæmningsforetagende, saa kunde Staten ikke overlade inddæmmede Arealer til Beboerne; vel var de beskyttede Arealer mellem 5 000 og 6 000 Tdr. Land, men Vandarealerne, som blev inddæmmede fra Fjorden, var ca. 2 000 Tdr. Areal. Heroverfor hævdede Carl Sørensen, at vel var det baade et Beskyttelses- og et Inddæmningsforetagende, men det skyldtes den Omstændighed, at det var langt den billigste Maade at faa dette Beskyttelsesforetagende udført paa, da der paa det Sted, hvor Dæmningen ønskedes overført, mellem Øland og Gjøel, kun er en Afstand af 3 600 Alen, paa de 3 000 Alen heraf kun en Vanddybde, ved almindelig daglig Vandstand, paa 1 Fod og for de 600 Alens Vedkommende en Vanddybde paa 1—5 Fod; hvis man derimod skulde udføre dette Beskyttelsesforetagende ved at anlægge et Dige rundt om det fra Fjorden inddæmmede Areal, vilde dette blive paa flere Kilometer og langt dyrere. Carl Sørensen hævdede, at Staten burde stille sig lige saa liberalt her, som den gjorde det overfor de lollandske Digelag, da den gav Tilskud til dem og kun forbeholdt sig Ejendomsret i Forhold til det Tilskud, Staten gav. Det lod sig imidlertid som bekendt ikke gennemføre, og Staten er